

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Brevis Synopsis Vitæ, Ac Virtutum P. Antonii Iulii Brignole E Societate Iesv

Visconti, Giovanni Maria

Antverpiæ, 1671

Cap. XIV. Opinio virtutum in qua erat P. Antonius Iulius & felix transitus ad vitam meliorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43372

*adhiberem modum planiorem, & sincerio-
rem, in quo nulla esset formido, quod amor
proprius in partem posset venire, & vitium
facere in holocausto; sed jam à Spiritu ro-
boratus, qui calamum hunc direxit, decre-
vi me gerere prorsus instar baculi senilis,
& corporis mortui. R. V. me juvet suis ora-
tionibus, ne propter illam meam resolutio-
nem, deserant me tentationes; sed ad om-
nem occasionem, quæ quotidie una ex alia se
offert, redeam in arenam ad decertandum
alacriter forte certamen. Ita ille: Atqui
Christus dominus noster se bonum du-
cem præbuit tam egregii militis, & cer-
tamen forte dedit illi ut vinceret, ac dein-
de ut verus obediens loqueretur victorias.*

C A P V T X I V .

*Opinio virtutum in qua erat P. Antonius
Iulius, & felix transitus ad me-
liorem vitam.*

HÆ sunt virtutes P. Antonii Iulii,
quarum usque in hanc horam
potuit colligi aliqua distincta recorda-
tio: ex quibus, & compluribus aliis non
ita

ita speciatim observatis, mansit impressa animis opinio & æstimatio illius, perinde ac hominis singularissimi, ac extraordinariæ probitatis. Usque adeo ut pictor qui nunquam alias eum viderat; primo accessu, quo eum contemplatus est, spirantem in eo deprehenderit auram quamdam cælestem, talemque hauserit de eo conjecturam Sanctitatis, ut dignum censuerit, cujus effigiem ex occulto ad vivum delinearet. Atque hæc opinio sublimium ejus virtutum invasit communiter omnes, qui eum usu, & visu cognoverunt, expressa verbis & formulis loquendi multum significantibus à variis, qui percunctati quid censerent de virtutibus P. Antonii Iulii, non nulli dixerunt fuisse eximiarum virtutum: alii quantum de illo proferri posset, minus esse ejus meritis. Hi vocarunt virum Sanctorum morum: illi hominem immaculatæ vitæ, qualis primariis Sanctis conveniret. Quidam purissimæ animæ elogio honorarunt. Mutinâ scriptum fuit, quod dedisset ibi magnam ædificationem, exemplis nunquam

quam intermissis, assiduæ orationis, profundæ humilitatis, despicientiæ sui, & multarum aliarum virtutum, ob quas fuisset tantum in veneratione, quantum ullibi: etenim virtutis erat in omni loco æqualis. Cremonâ nuntiatum est in hæc verba: P. Antonius Iulius felicissimæ recordationis concionatus est in hac Cathedrali; reliquitque post se opinionem tamquam viri magnæ virtutis. In populo, & in nobilitate æstimatus erat summè, & in Episcopio ubi commorabatur, erat ab omnibus honoratis, uti vir singularis virtutis. Bononia misit quidam ex Patribus multæ doctrinæ & integritatis hoc testimonium: Præsentia P. Antonii Iulii & commoratio in hac civitate, fuit rara, & non longi temporis; sed per istam brevem moram reliquit tam eximiam & diu duraturam variarum virtutum fragrantiam, ut memoria illius evadat dulcissima simul & amarissima, illi qui meminit primo se potitum fuisse prorsus cælesti ejus conversatione, cujus jacturam jam fecerat; quia in cælum sublevabat personas,
cum

cum quibus tractabat : idque etiam modo experimur, *quod memoria ejus in compositione odoris facta opere pigmentarii in omnino quasi mel indulcatur.* Et addit quod in litteris ab illo per intervalla receptis, semper cernerentur coruscare sensa, & affectus suavissimi de Deo, abnegatio, & contemptus omnimodus sui ipsius, resignatio consummata, & dependentia à Sancta Obedientia, innumeræque aliæ virtutes; ac proinde quod una ex ultimis epistolis recepta, dum postremum Verbum Dei prædicaret Genuæ, servaretur instar præstantissimæ, & venerabilis reliquiæ, & sæpius eam reverenter oscularetur. Taurino allatum est: Vox communis omnium horum Patrum, ac Fratrum est P. Antonium Iulium, eo, quo habitavit in hoc Collegio, tempore, dedisse semper ædificationem non vulgarem, tam domi quam foris; & quidam Patres è Senioribus hoc addiderunt, quod si diuturniori tempore ibi substitisset, mirabili metamorphosi Taurinum Sanctum effecisset. Cum Pater ex hac mortali vita ad immortalem migrasset.

grasset, accepit unus è nostris Taurinensibus epistolam Genua, nuntiam felicis ejus obitus, atque una imagunculam defuncti simpliciter adornatam; cumque compertum haberet, quantum æstimatus & amatus fuisset ab Excellentissimo Domino Marchione de Pianezza: procuravit ut una & altera ad manus ejus veniret. Bonus ille Dominus perlegens epistolam exclamavit: mortuus est unus Sanctus. Eodemque fuit epitheto decoratus à Domina Principe Regali, peracuti ingenii Matrona, ad nova de morte ejus, quæ ad illam detulerat Dominus Marchio; qui postea voluit iconculam sibi retinere in memoriam, & venerationem spectatissimæ virtutis, sicut & litteras ab eo acceptas affectibus religiosissimis refertas. Adhuc vivus fuit habitus cum ea demonstratione reverentiæ, quæ solet deferri personis venerandæ virtutis. Concionabatur in celebri civitate, & invecus est in irreverentiam, quæ committebatur in templis, & indecentiam in celebrando, qua certam Ecclesiam contigit designare &

& innuere; senserunt se notatos aliqui, ad quos cura ejus spectabat; illico questi sunt apud Illustrissimum: sed prudens Antistes eos placavit, dicens: finite sua peragere P. Brignole, quia ejus Virtus meretur omnem venerationem. Proficiscens Genua Lucam fuit coactus subsistere aliquot diebus Massæ, ubi reperiebatur præter illius loci Principem cum Marchione de Carrara, etiam Dux & Ducissa Doria, Principissa Castilionensis, & Marchionissa Sarra. Expressi calamo nequit, qui honores istic ab omni ista nobilitate isti Dei famulo, fuerint delati, & quæ significationes pretii in quo probitatem ejus habebant. Eodem vesperre quo advenit toto pluebat; Princeps tamen octogenarius & infirmus, deportari se curavit ad visitandum in domo, in qua Pater, qui erat principibus illis foeminis à confessionibus, eum hospitio exceperat: & dixit non potuisse se ullatenus cohibere, quin accurreret ipso momento, quo intellexerat ejus adventum: venire se in persona, ut accipiat ab illo benedictionem,

Y

sine

sine qua sibi impresserat, illa nocte dormituum se non fuisse. Sequutæ sunt deinde devotiones supra recensitæ, quas hortatu Patris obiverunt. Quando deinde stabat in procinctu ut discederet, cum Princeps inaudivisset difficultatem, quam patiebatur in equitando, ob male affectam tibiam: omnimodè voluit Lucam usque sua lectica uteretur; & quia difficilem se præbebat in admittenda, Patris Socii adhibere oportuit auctoritatem, ut reluctantem expugnaret. Cui præterea multis precibus enixè commendavit quemadmodum etiam fecerunt omnes illi alii Principes & Principissæ, si vel Lucæ, vel in reditu res aliqua occurreret, in qua P. Antonio Julio usui & comodo esse possent, certiores se faceret; pro maxima se gratia habituros si tali Dei Ministro in re aliqua gratificandi opportunitas daretur. Eadem officia postea renovavit eo tempore quo Pater commoratus est Lucæ, & litteris, & Nobili citatis equis misso, ad invisendum, & gratulandum de fructu quem reportabat ex suis concionibus.

ni-

nibus & commendandum se ejus precibus.

P. Provincialis, sub cujus regimine in Domino obdormivit, faciens exhortationem in Domo Professa Genuensi, paucis à morte diebus; ut communi expectationi Patrum faceret fatis, incepit excurrere in ejus laudes: & licet deberet loqui cum ea cautela, quam deceret majoris notæ Superiorem; non dubitavit tamen dicere: quod apud totam civitatem esset in opinione magnæ virtutis, & fuisset persona in omnibus, per quos transiverat, vitæ statibus, valde singularis, & admirabilis: sed multo magis in Societate memoriam ejus futuram in benedictione, obtinorem vitæ decem annis irreprehensibiliter in Religione traductæ, quæ æquivalent compluribus ob continuum & numquam intermissum fervens exercitium religiosarum virtutum, profundissimæ Humilitatis, Paupertatis, Vilipendentia sui, Mortificationis, exactissimæ observantia, Obedientia, Charitatis, fervoris, & consuetudinis cum Deo, atque summæ

Religionis in rebus omnibus; ad eum modum, ut fuerit communis omnium sententia, quocumque se verteret se cum deferre normam veri & perfecti Religiosi, qui omnes permoveret ad pietatem & devotionem. Hæc dixit P. Provincialis parum in verbis, sed multum in substantia, quæ, ut verissima, fuerunt accepta cum universali consensu & consolatione. Si orationes funebres habitæ fuissent de ejus laudibus, ut mos est fieri in exequiis Religiosorum, qui mortui sunt cum opinione non vulgaris sanctimoniam, quæ non panegyres dictæ fuissent! Atqui cum non fuerint illæ celebratæ, sed ob impedimenta dilatæ; existimavi fatius, præsentem laudum ejus commentarium compilare, qua possem; & colligere plura quam brevitatis concionis caperet, atque ita pluribus Provinciæ locis communicare. Quin etiam P. N. Generalis Goswinus Nickel tam fuit captus exemplo isto vivendi religiosè, & Concionatoris tam evangelicè, ut, quemadmodum scripsit, dixerit: *Tales homines desideramus nobiscum manere.* Et ideo

ideo

ideo cum solerent ante æstatem Roma dimitti Concionatores, voluit Patrem ibi subsistere, & diutius retinuisset, si sanitas ejus passa fuisset; & nisi multæ civitates Italiæ eum sibi petiissent, ut utilium ejus laborum fierent participes.

Attamen potentior in expetendo, & felicior in impetrando fuit Genua ejus Patria; tamquam illa, quæ præferenda erat, ex merito quod eum genuisset, & per eum artem proficiendi calleret, Deo exceptionem faciente in illa universali: *Nemo Propheta acceptus est in Patria sua.* Quamvis enim quadragesimales conciones paucis annis ibi peregisset, opus fuit illi indulgere alteram, quæ fuit postrema. In ea resumpsit dicendi pensum, quemadmodum concursu majori quam unquam, ita Zelo & fervore spiritus tanto inflammatio- re, quam consuerat in corripiendis Evangelica libertate moribus profligatis, & permovendis animis, cum affectu vehementi, ad dolorem de peccatis, & exercitium Christianarum virtutum; adeoque licet ipse non præsa- gisset, potuisset prævideri illum esse

novissimum, sed & generosissimum conatum Charitatis, secundum totam latitudinem suæ spheræ agentis; quia ipse hoc finit sibi elabi & quis scit an de Cœlo, ut quibusdam visum, hoc illi insinuatam non fuerit? In auspiciis enim suarum concionum, petens licentiam à Patria sua, ostendendi suum erga illam amorem magis quam unquam, in vitiis periculosis detegendis, ex quibus sequeretur certa animarum pernicies. Applicavit sibi non modo monitum apostolicum datum S. Timotheo. *Tu vero vigila, in omnibus labora, opus fac Evangelistæ, ministerium tuum imple:* sed etiam annuntiavit id quod subjungit Apostolus: *Ego enim jam delibor, & tempus resolutionis meæ instat.* Allegans hoc pro stimulo impendendi se cum majori Charitate ministerio prædicationis Evangelicæ. Id quod fecit eum hæc proferre, fecit etiam hoc præmonere. Et vero fuit ab auditorio acceptum tamquam mirum quid, de quo sermo percrebuit per civitatem, non sine timore; & perscriptus est alio, cum suspensione, perinde quasi Pater præ-

prædixisset sibi instare finem vitæ; quem tamen sine lumine majore, & ipsa ætas, & indispositiones corporis, & debilitas per se comminabantur: atqui comminatio ista fuit nimis, quam vera, quia cum persequutus fuisset tam ardentem suas conciones, ad duas prope septimanas, cum confluxu & fructu famam superante, & imbecillitatem virium vigore Spiritus confirmante: coactus est cedere feбри, quæ eum stravit in lectum cum occulta malignitate: cumque in principio spem inter & metum res dissimulanter hæret, protinus se prodidit fatalem; & intra spatium duarum minus hebdomadarum extinxit. Tempore, & ex occasione hujus postremæ infirmitatis secutæque mortis, docuit Pater, quam propriè denuntiationi sui finis annectere potuisset consolationem illius doctoris gentium Pauli Apostoli: *Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi; in reliquo reposita est mihi corona justitiæ.* Etenim ab initio suæ ægritudinis ante Medicos, ex sensu proprio, derepente cognovit mortalem; vel ut

melius dicam promulsi fidem æternæ vitæ. Inundavit hæc cor ejus voluptate, quæ in vultu transparens, & in verbis se patefaciens, causavit in omnibus magnam admirationem; utpote res insolita, & raro visa, etiam inter Religiosos, qui etiam si cernuntur bene moricum tranquillitate, in præmium laborum pro Dei obsequio susceptorum, & eum alta pace in fructum multarum victoriarum de seipsis in vita religiosa relatarum: P. Antonius Iulius, non solum requievit in pace; verum per anticipationem intravit in gaudium cœli, quod resplendebat in facie, & faciebat eum loqui instar Angeli de propinqua felicitate, ad quam spem proximam habebat se profecturum illico, & Deo fruiturum. Illis ergo, qui subinde indicabant vitam ejus non habere se pro desperata, dicebat: *Amabo molite mihi dicere tam ingrata nuntia.* Ad quod responsum cum animadverteret, alios in admirationem rapi, subintulit; *An non forte essent mala nova Nauclero, qui navim suam provexisset usque ad officium portus, si oriretur inopinato ventus*
ad-

adversus, qui eum propelleret retrorsum in
medium tempestatis? Quomodo ergo non
erunt infausta nova pro me quibus fiat mihi
omnis non modo spes; sed timor etiam reje-
ctum me iri, in vitam tam procellosam. Af-
ferebat sæpe numero sibi dici non pos-
se verbum magis insipidum, quam si
Doctor Medicus, ei denuntiaret se li-
berum esse à feбри. Atque ita sicut so-
lidius consolabatur illos, qui venerant
eum consolatum, ita relinquebat tri-
stiores, tanto plus ponderantes jactu-
ram, quam facturi erant, quanto ipsi
futura erat majoris lucri. Quamvis ut
verum fatear mors P. Antonii Iulii ha-
buerit unam proprietatem, ab aliis
compertam, in obitu aliquorum San-
ctorum; quod amicos non reliquerit
nimios afflictos. Enimvero cum absol-
veret vitæ telam non adeo effectus, quin
aliquot adhuc annis vivere posset, &
abrupturus esset spem tantorum fru-
ctuum colligendorum in servitium &
gloriam Dei, quorum effectus in luce
publica versabantur; ad hæc ob amabi-
les mores esset in desideriiis & amoribus
omnium; hilaritas tamen, quam oppo-
ne-

nebat terribilium terribilissimo, ita influabat in animos aliorum, ut cordium amaritudinem dissiparet, & dulcitudine leniret: adeoque mors eius multo minus turbavit animos suorum amicorum, & eorum, qui familiariter eum noverant, quam videbatur debuisse: receptaque est majori cum invidiâ, quam luctu & comploratione.

Non fuit immemor in ista sua lætitia, dilectæ sibi humilitatis. Itaque uti omnia super ea fundabat; non attribuebat suis meritis spes suas, sed meritis religionis, in qua moriebatur. Hinc omnibus & singulis, qui eum invisebant, nostris & extraneis, non desinebat magno affectu exponere, quanto hoc sibi esset solatio mori posse Religiosum Societatis. Ultimis diebus rogatus à quibusdam principibus viris, valde piis, & illi affectis, ut in illo articulo vellet illis dicere aliquod verbum salutare ædificationis; cum putaret illam actionem competere alteri, quam sibi, semper detrectabat: donec P. Provincialis plus respiciens ad devotionem, & merita istorum Dominorum, quam
ad

ad humilitatem Patris, præcepit ut illis obsequeretur; permisit ergo intrare cubiculum suos liberos, aliquot propinquos, & alios complures sibi affectos; qui in genua provoluti circumdederunt lectum cum multo affectu dolore intermixto: atque ipse paucis verbis, sed sensu plenis eos affatus est in hunc modum: *Quod cum viderent eum in procinctu, ut brevi comparendum illi esset ante tribunal Dei Iudicis, non dubitarent se dicturum illis veritatem: & ut essent certi, se non habere remorsum conscientia, ut sparsum fuisse perceperat, & ad illorum aures potuerat pervenisse, quod Religionem fuisset ingressus; quasi vero ea de causa fuisset occasionem elabi faciendi bonum, quod putarent eum in saeculo, majus facere potuisse: velle se, ut scirent, quod si adhuc deliberandum ei foret, idem se facturum: nec habere se in isto articulo consolationem majorem, quam quod factus sit, & vixerit Religiosus: & sicut summè doleret, non prius id se exequutum fuisse, ita omnium letitiarum instar illi esse, quod moriatur in Societate IESU. Si tamen decretum illis esset manendi in saeculo, & illic vivendi*

me-

melius quam ipse vixisset, laudarent Deum; viderent tamen etiam atque etiam, ut non patiantur se decipi: sed quandoquidem experientia se docuisset, quod difficile sit salvari in mundo, rogare se, suam ut imprudentiam non imitarentur quæ tanto tempore ingressum distulerat; sed primo quoque tempore statuerent, quibuscumque modis securam reddere animæ suæ salutem, & procurare veram & unicam in morte iucunditatem. Deinde quod post salutem animæ suæ, cuique eorum impense commendares Societatem, & ut illum affectum, quantum sibi exhibebant, erga eam servarent, quam magis ac magis jure meritoque semper diligere cogeretur; quod si in eo sibi obsecundarent, summè gratum in eos se futurum promittens; & postquam venisset ad locum beatitudinis, numquam obliturum eorum pietatis. At hæc cum omnibus, exciderent lacrymæ dixit illis ultimum vale, & ab illo divulsi sunt omnes, contristati simul, & solatio delibuti.

Ille porro intentus, sicut fecerat à principio morbi, exercitio illius præclaræ virtutis, quam tot actibus frequentatis in vita sibi fecerat habitu ac-
qui.

quisito tam familiarem, ut nec dolores morbi, nec timor mortis illum diverterent, nisi quando sub finem, affectus & cogitatio elanguescerent: fuit semper obedientissimus quàm Medico, quàm Infirmario: nunquam auditus est queri de aliqua re, nisi quod nimium studium impenderent recuperandæ ejus sanitati, quam rebatur aliis fore inutilem; atque indignam cui tam operose serviretur, & sibi damno futuram, ob ingens desiderium, quo flagrabat, solutis corporis compagibus, existendi cum Christo. Confusus est P. Provinciali dubium aliquod notabile proponere; cujus una & altera pars erat in favorem humilitatis: dicebat enim valde se optare, ut ante mortem egregiè flagellaretur, ad deinde deponeretur in terra, ut ibi coöpertus cinere & cilicio extingueretur: Verum enim vero quia sciebat illos actus esse postulatos & exercitos à Sanctis, non audere se illos expetere, ne videretur velle pompæ, & ostentationi exponere humilitatem: timere se tamen non exponere hanc suam inspirationem, quasi ignoraret
quid

quid mererentur ejus peccata. Totum vero postquam explicuisset, submittere se iudicio sui Superioris, quem solum obtestabatur, ut si non probaret, nulli palam faceret se hoc vel petiisse, vel cogitasse; futurum enim hoc illum obiicere periculo vanitatis. De aliis ejus devotis affectibus non tantopere sollicitus erat, ut impediretur, quo minus manifesti fierent; erant enim frequentissimi actus devotionis, quos eliciebat, & colloquia, quibus adspirabat cor ejus ad summum bonum, laudans, & benedicens Deum tenerrimè, quod admisset, & conservasset se usque ad finem in Societate. Admonitus autem ne se nimium loquendo fatigaret, tacebat aliquantisper lingua, sed corde loquebatur: aut si desistebat, rogabat ut sibi legerent librum pium, nec lubebat illi audire fermocinantes nisi de Deo, unde ut illi satisfaceret pro ultima & tam Sancta voluntate, excluso omni alio discursu, oportebat de tempore in tempus hoc illi solatium præbere, in diceretur, aut prælegeretur punctum aliquod sapidum Spirituale.

Re-

Recipit ultima Sacramenta plenè
sui compos, cum intensissima pietate,
cujus præter circumstantiam temporis
habuit aliud singulare motivum. Ete-
nim anno antequam monitus esset ad
edendam professionem qua uor voto-
rum, licet non expleisset nisi novem an-
nos Religionis, privilegium hoc illi in-
dulgebat P. Vicarius Generalis, ut
dispensaret in uno anno ex decem, qui-
bus solent expectare, qui studia sua ab-
solverunt extra Societatem; intuitu
dotium quibus erat ornatus à Deo tam
naturæ quam gratiæ, ob quas hunc fa-
vorem merebatur. Atqui Patri, qui
communium gratiarum se putabat in-
dignum, ne dum singularium, fuit
consilium datum propter rationes bo-
norum temporalium, quibus se abdi-
caturus erat: non omittere quidem,
sed multo rationabilius, & prudentius
facturum in emolumentum filiorum,
professionem differre; quod & obti-
nuit. Cum itaque decennium initio
Martii esset expletum, in quo mense
obiit: voluerunt Superiores moras ul-
teriores abrumperet, nisi quod super-
ven-

ven-

venerint labores quadragesimales; ac deinde ægritudo, in qua cum videret se invitari ad cœlum, acceptavit quod offerebatur, ut æternitatis iter ingrederetur novis istis vinculis obstrictus, conjunctus Deo, & plenus amore, in signum promptitudinis suæ quod non recusaret languores & majores labores, *si adhuc populo Dei esset necessarius.* Itaque antequam sumeret sanctissimam Eucharistiam in viaticum; in manu P. Provincialis, præsentibus circumstantibus non paucis, summa demonstratione pietatis solemnique professione se obtulit in holocaustum, quod admisit Deus *in odorem suavitatis:* & ipse repletus nova voluptate perseveravit in edendis affectibus pietatis, & virtutum atque ita sensibus integris & sanamente 20. Martii, die Lunæ post Dominicam quartam quadragesimæ, stipatus orationibus Patrum, ac Fratrum, qui ei invidebant tam felicem transitum, hora 5. secundum computum Italicum, nostra autem nisi fallor præter propter 10. matutina, placide emisit spiritum anno 1662. ætatis vero 57.
Simu-

Simulatque promulgata est fama mortis ejus, tantus fuit universim motus in civitate, ut Patres meritò dubitaverint, utrum non sequeretur tanta inundatio populi, & tumultus in ejus funere, qualis in exequiis hominum Sanctitate Illustrium, ex pietate populari solet quandoque oriri; sine spe quod honorificæ istæ turbationes, quas decorum non esset permittere, possent impediri. Judicantes ergo debere se eas prævertere, jusserunt spargi; quod iusta tantum instituenda forent postridie sub vesperam: at tacitè prævenientes, tulerunt mane, satis tempestive corpus more solito ad templum. Ibi cantatum est officium, quod satis tranquillè transactum est, nisi sub finem: quando expectatio populi, qui cogitabat copiam eum vivendi præbendam post prandium, nescio quo artificio, subodorata id quod erat, & timens ne spes eorum esset delusa, cœpit concurrere & inundare templum ad eum modum, ut non sufficerent septa scamnorum, quæ, ad impetum coercendum, ita in orbem disposita erant, ut non

Z

pa-

pateret aditus: quare finito officio non sine magno molimine, fuit relatum in Sacristiam. Sed populus exclusus, tam fortiter institit, ut opus fuerit januam Sacrarii pessulo bene firmo oblerare. Congruum tamen postea visum fuit, postulantis faciem cadaueris vestiti habitu Sacerdotali ad publicam satisfactionem præbere spectandam, & quidni dicam? Venerandam; quippe duravit itus & reditus populi usque ad solis occasum, cum tali frequentia, qualis videtur in locis ubi solemniores Indulgentiæ lucrandæ proponuntur; & cum significationibus tantæ pietatis & reverentiæ, ut inde liqueret, quæ esset ejus æstimatio. Nec concursus ille fuit effectus pietatis solummodo in vulgo, quod exclamans mortuum esse virum Sanctum, subito motum excivit animorum; sed opinionem eamdem conceperunt personæ maturi judicii, qui & ob prudentiam, & ob dignitatem, qua eminebant, non tam facile erant movendæ: venerunt si quidem omnis ætatis, & conditionis, ut eum venerarentur: non
fuit

fuit Ordo Regularis in Urbe, ex quo non adfuerant aliquot, & nonnulli magno numero, ad osculandas si possent manus, aut ad minimum ad flectendos poplites, in signum reverentiæ ad illud corpus, quod credebant organum virtutum fuisse dignum honore vulgarem excedente. Ad quorum iudicium, utpote securius, non mirum est quod se composuerint alii, licet viri prudentes, & præcipui, & effuderint se in omne genus officiosæ pietatis. Ipsa vespera deinde, non potuit negari multis Dominis ejus consanguineis, & devotis, qui non potuerant invisere infirmum, ea consolatio ut spectarent exanimem, quem summo loco habuerant viventem. Ideoque clausis portis & intromissis solis illis, quibus negari ex honestate non poterat, fuit in templum reportatus: neque ex conspectu ejus ullus horror, qui solet meticulositatem fœminarum percellere, & abigere quando cadavera conspiciunt, invasit intuentes: sed diu contemplantes, & iterum, iterumque fixo obtutu illud cum devotione specular-

tes honorarunt lacrymis & osculis, implorantes intercessionem illius animæ, per quam fuerant condecorati: denique fuit in sepulchro communi inhumatus, quamvis ex sententia Patrum & Superiorum in loculo separato, tamquam dignus, qui à reliquis secerneretur. Reculæ ejus & calamo, & penicillo & gypso formatæ, ex devotione, & ob memoriam rerum ab eo præclarè gestarum, fuerunt impensè desideratæ & expetitæ: attamen ob summam paupertatem, cui se adstrinxerat, tam pauca inventa sunt, ut impossibile fuerit postulationi communi facere satis. Unde prudenti consilio visum est Superioribus expedire, ut in vicem excitandæ, perpetuandæque viri tam incomparabilis memoriæ, fieret commentarius brevis virtutum ejus, quæ in vita notatæ sunt, tamquam securiores & pretiosiores reliquæ ab eo relictæ, & imprimis dignæ ut sint in honore habitæ, portandæ non ad collum, sed in pectore præcipuè nostrorum Patrum & Fratrum, qui fructi sunt felicitate videndi tam exemplari-

placiter viventem, & tam feliciter morientem: ne dici possit de illo homine justo, quod desumptum ex Isaia Ecclesia Sancta accommodat justo justorum: *Ecce quomodo moritur justus, & nemo percipit corde: & viri justi tolluntur, & nemo considerat.*

I N D E X

C A P I T V M.

- CAP. I. **R**es memoratu dignæ in P. Antonio Iulio antequam statum Ecclesiasticum assumeret. pag. 7
- CAP. II. De eximiis Eleemosynis P. Antonii Iulii. 23
- CAP. III. Virtutes magis præstantes P. Antonii Iulii in statu Ecclesiastico seculari. 46
- CAP. IV. P. Antonius Iulius ingreditur Societatem, & quanto in pretio habuerit statum religiosum. 74
- CAP. V. Oratio P. Antonii Iulii & unio cum Deo. 97
- Z 3 CAP.